

Через призму казок ми можемо побачити зовсім не дитячі проблеми. Так і в казках Оскара Вайльда, що є своєрідним путівником у світ людських чеснот.

ЛІТЕРАТУРА

1. Літературознавчий словник-довідник [за ред. Р.Т. Гром'яка, Ю.І. Коваліва, В. І. Теремка]. – К. : ВЦ «Академія», 2007. – 752 с.
2. Wilde, O. The Devoted Friend. – London : Hodder Children's Books, 2007. – 112 с.
3. Wilde, O. The Happy Prince. – London : Hodder Children's Books, 2007. – 112 с.

Усманова О.М.,
студентка 1 курсу магістратури
Бердянський державний педагогічний університет
Наук. кер.: **Школа В.М.,** канд. філол. н., доцент

КАЗКОВІ ЕЛЕМЕНТИ В ДРАМІ ІВАНА КОЧЕРГИ «ФЕЯ ГІРКОГО МИГДАЛЮ»

Упродовж багатомісячної історії українська література якнайтісніше була пов'язаною з уснопоетичною творчістю народу. Вивчення взаємозв'язку української літератури та фольклору важливе для збереження культурної спадщини, що відіграє роль потужного засобу національної ідентифікації. ІФ

Проблема освоєння й використання українськими письменниками естетичних багатств усної народної творчості потребує свого вирішення, тому одним із актуальних завдань для дослідників творчості митців є вивчення фольклоризму (художнє використання фольклору) драматичних творів 20–30 років ХХ століття (казкової тематики, образів, мотивів, художніх засобів тощо).

Твори Івана Кочерги містять казкові елементи. «Фея гірко мигдалю» була написана в 1925 році, має, як визначили дослідники, анекдотично-водевільний сюжет та нагадує пошук чогось за наказом царя. Також автором використані елементи іншої казки – «Попелюшки» (сім'я Лесі: тітка, дві її доньки (відповідник мачухи з доньками), дядько, який не має ніяких прав, і сама Леся, яка повинна віддавати свої гроші тітці). Поява графа, який веде пошуки, дуже схожа на останній момент казки, коли принц шукає красуню, що зникла з балу. Є особлива прикмета для пізнання: гіркий мигдаль.

Однією з типових ознак фольклоризму літератури є художня трансформація, переосмислення чи розбудова письменниками традиційно фольклорних мотивів, образів, композиційних схем та художніх засобів у канві власного художнього тексту.

Таким чином, у роботі були з'ясовані основні прикмети казок та їх основні жанри, визначена роль тих елементів, які носять казковий характер.

Проведений компаративний аналіз фольклорного та авторського творів розкрив тісний зв'язок образів, характерів, конфліктів, драматичної

дії. Драматург свідомо йшов до цілком новаторського підходу в їх творенні.

Зауважені елементи (сюжет, герої, простір, час) не завжди мають тільки фольклорний характер, але й носять риси символізму, що вказує на вплив західноєвропейських творів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андріанова Н.М. Іван Кочерга. Літературний портрет / Н. Андріанова. – К., 1963. – 100 с.

2. Кочерга І.А. Твори / Упорядкув., передм. та прим. В.Неділька, І.Кочерга. – К., 1976. – 423 с.

Катерина Шиян,

студентка 2 курсу (магістратура)

факультет філології та соціальних комунікацій

Наук. керівник: **О. Д. Харлан**, д.філол.н., проф. (БДПУ)

ЖАНРОВА ПАРАДИГМА РОМАНІСТИКИ ВАСИЛЯ ШКЛЯРА

Творчість В. Шкляра є складовою розвитку масової української літератури. Його твори стали об'єктами наукових зацікавлень: Тетяни Гребенюк, Софії Філоненко, Роксани Харчук, Анатолія Власюка, Ярослава Голобородька, Кирила Поліщука та ін.

Звертаючи увагу на жанр роману у творчості письменника, дослідники намагаються визначити критерії руйнування цього жанру в масовій літературі та творчості В. Шкляра зокрема. Проте побутування у літературознавстві протилежної думки про те, що масова література ґрунтується на традиціях елітарної, дає підстави для визначення спільних поетикальних та жанрових ознак її творів і зразків високого мистецтва.

Василь Шкляр – письменник, у прозі якого вдало поєднуються традиційні підходи до побудови роману із новаторськими трактуваннями. Це підтверджено його творами «Ключ» (1999), «Елементал» (2001), «Кров кажана» (2003), «Залишенець (Чорний ворон)» (2009), «Маруся» (20014), «Чорне сонце» (2015), «Троща» (2017), у яких «стільки достеменної мужності, стриманої розкоші сюжетних рухів, експресивної сценічності, ба навіть кінематографічності» [2, с. 16].

На думку Я. Голобородька, Василь Шкляр розвиває та ущільнює романну канву в такий спосіб, неначе знімає кіно, в якому наявне авантюрне, психологічне і містичне начало, відчутні риси детектива, екшена і трилера. При цьому його романи проткані й заряджені такими споконвічно привабливими для людської свідомості константами, як енігматичність, динаміка інтриги, філософічність і містика [2].

У своїй статті «Часопросторові характеристики сюжетів романів Василя Шкляра «Ключ» та «Елементал» Ганна Кривопишина називає Шкляра майстром сюжетобудови та аналізує особливості творення хронотопу в зазначених романах. Автор статті наголошує на особливостях сюжету: «Сюжети обох романів відзначаються напруженістю й гостротою, але міра напруженості й гостроти, принаймні за «зовнішнім», подієвим